KELENFÖLDI EVANGÉLIKUS HÍRLEVÉL

2019. tél
XXIII. évfolyam, 4. szám

ÁLDOTT ADVENTET ÉS KARÁCSONYT KÍVÁNUNK KEDVES OLVASÓINKNAK!

Láttuk az ő csillagát, amikor feltűnt, és eljöttünk, hogy imádjuk őt. Mt 2,2

Hittanórákon gyakran játszunk a kisebbekkel egy memóriajátékot. Jelképeink címet visel a kis doboz, melyben számtalan kártya található. Természetesen köztük vannak a karácsonyi ünnepkör egyes szimbólumai is, mint például a csillag vagy a jászol. De rajzolhatnánk bele angyalt, pásztort, esetleg a bibliai történetek szereplőit.

Szép lassan, miközben óráról órára fordítgatjuk a lapokat, jelentésükkel együtt vésődnek az eszünkbe ezek a szimbólumok. Mikor először játszunk vele, még csak azt tudjuk megállapítani, milyen lap került elénk. Sokadjára viszont már azt is, milyen jelentéssel bír a kereszténységben a felfordított lap.

Persze a legnagyobb öröm talán mégis az ebben a játékban, ha valaki párt talál, és magához veheti. Ilyenkor ráadásul újra ő próbálkozhat. Ráadásul ilyenkor áll össze az a bibliai ige is, ami a párok egyik, illetve másik felén olvasható.

Hiszem, hogy nemcsak a kicsiknek jó egy ilyen memóriajáték, hanem évről évre, Karácsonyról Karácsonyra, mindannyiunknak. Legalább képzeletben.

Szükségünk van a szüntelen, örömteli keresésre, a játékra, figyelemre, és a megtalálás csodájára is. Arra, hogy szakadatlanul keressük és megfigyeljük Isten jeleit az életünkben. Arra, hogy ne felejtsük el, hol vannak, hiszen így szükség esetén visszatérhetünk hozzájuk. Arra, hogy képesek legyünk a saját életünkben, sorsunkban is rátalálni a betlehemi csillag vagy épp a jászol párjára és jelentésére. Hiszen ilyenkor válhat személyessé és valóságossá a betlehemi gyermek születésének története. Az a csoda, ahogy Urunk és Istenünk kereste és megtalálta hozzánk az utat. Egy kitaszított nép piciny falujában, éjnek évadján, egy jászolban, szép csendben, megszületett a Megváltó.

■ Bedecs Réka

A nagy csoda

„A kereszténység egyetlen nagy csodának a történetét beszéli el. Azt állítja, hogy az időn és téren túli, teremtetlen, örök Valóság leszállt a természetbe, az emberi természetbe, leszállt a saját mindenségébe, s aztán újra feltámadt, és magával vitte az egész természetet. Pontosan ez a hatalmas csoda. Ha azt kivesszük belőle, akkor elvész a kereszténység lényege.

...A Megtestesülés története egy leszállást és egy feltámadást beszél el. Amikor „feltámadást" említek, akkor nem csupán a feltámadás utáni néhány órára vagy hétre gondolok. A leszállásnak, egyre lejjebb ereszkedésnek, s aztán a fölemelkedésnek egész hatalmas körforgását látom magam előtt.

… Gondoljuk meg, mi is történik a leszálláskor. Lejött közénk, nem csupán az emberi létbe, hanem az emberi születést megelőző kilenc hónapba is, amelyben – mondják – mi is átéljük azokat a különös, ember alatti, ember előtti formáit a létnek. Aztán még lejjebb jutott, holttestté lett, tárggyá, amely a szerves életből kikerülve tovább süllyedt volna le a szervetlen világba, ahogy minden holttest teszi – ha hirtelen el nem indult volna ez a fölemelkedő folyamat.

…Ha elképzeltük ezt a hatalmas alámerülést a mélybe, a mindenség mélyeibe, s aztán az újra fölemelkedést a fényre, akkor rögtön észrevesszük, hogyan ismétlődik meg mindez a természetes világ törvényeiben. A mag lesüllyed a talajba, aztán újra föltámad a növényekben. A lelki életünkben is sok mindent össze kell törnünk, meg kell ölnünk azért, hogy aztán ragyogóvá, erőssé és értékessé legyen."

■ C. S. Lewis

Károlyi Amy:
A KÜLDÖTT

Mikor már elment,
akkor tudod,
hogy angyal járt bent.

Nem volt szárnya,
de mégis volt szárnysuhogása,
oly zajtalan, oly észrevétlen:
Az Isten járt itt angyalképpen

Az Isten, aki mindig itt van,
csak nem hallod, mert olyan zaj van.

Elküldte követét a csendet,
a küldött képében Ő jelent meg.

A hosszabb úton hazafelé

Interjú László Dáviddal

Kedves Dávid!

– Sokféle gyülekezeti és felekezeti tapasztalattal rendelkezel, mesélnél ezekről egy picit? Milyen közegből érkezel, milyen tapasztalataid vannak?

– Református családba születtem, a nevelésemben viszont legnagyobb részt nagymamám játszott szerepet, aki egyedüli katolikus volt. Ezért gyerekkoromban a helyi katolikus plébánia cserkészcsapatának voltam – a fafaragás iránt leglelkesebb – tagja, később pedig egy katolikus gimnáziumba iratkoztam be. Egyfajta visszatérést a protestantizmus felé az egyetemi éveim jelentettek, amikor egy református egyetemi gyülekezetbe, a Promisszba kezdtem el járni. A közösség gondoskodó, szerető és figyelmes volt, de valami nehezen megfogható érzés miatt egy kicsit mégis kilógtam. Végül kalandos események sorozatán át találtam rá az evangélikusokra.

– Hogyan ismerkedtél meg az evangélikus egyházzal és kerültél közelebb hozzá?

– Egy barátom, Seben Glória lelkésznő tartott kicsit több mint négy éve egy összejövetelt a lakásán, ahova különböző baráti köreiből hívott embereket. Itt futottam össze Gombkötő Beáta lelkésznővel, és kezdtünk el beszélgetni. Megragadott Bea gondolkodásmódja és személyisége, ezért felvettem vele a kapcsolatot. Röviddel a megismerkedésünk után egy nehéz érzelmi időszakon mentem át, amit Glória és Bea kölcsönösen segítettek átvészelni, ekkor csatlakoztam a Budapesti Evangélikus Egyetemi Gyülekezethez, szinte egyből munkatársként. Az elfogadó, szerető légkör és a nekem szavazott bizalom az egyetemi gyülekezet szervezésének segítésében sodort finom hullámokon az evangélikus lelkiség felé, ahol igen hamar rá is csodálkoztam arra, amit mindig is kerestem. Ez vezetett végül oda, hogy a kapcsolatomat Istennel az evangélikus egyházban erősítsem meg egy konfirmáció keretében.

– Mi volt az evangélikusságban olyan vonzó, hogy felnőttként végül az evangélikus egyetemi gyülekezetben konfirmáltál?

– Ami legelőször az eszembe jut, az a nyitottság, és a kérdéseim, kíváncsiságom, helyenként a szkepszisem megértése. A megértés itt kulcsfogalom, mert nem csupán azt értették

meg, ahol tartok, hogy valahol tartok a lelki utamon, hanem azt is, minek vagyok a kellős közepén. A kételyeim ebben a felekezetben kerültek igazán kölcsönhatásba értő figyelemmel, és ahol arra volt szükségem, bátorító válaszokkal. A második fontos dolog itt jelenik meg, a szükséglet, aminek a felismerését az empátia biztosítja, a közös vonások a lélek legmélyén, amik mentén bele tudjuk érezni magunkat a másik helyzetébe, gondolkodásába, nehézségeibe, a másik világába. Ha egészében véve kellene beszélnem ezekről, egyfajta hazatalálást éltem meg, hasonlóságot, főként személyességet, mert véleményem szerint sokban múlt a lelki alkatomon, hogy engem épp ez az egyház értett meg, és viszont.

– Hogyan kerültél kapcsolatba a kelenföldi gyülekezettel?

– A kelenföldi nagyifi a barátságok és a gyülekezetek közötti testvéri kapcsolat mentén fokozatosan egybeforrt az egyetemi gyülekezettel. Ennek már akkor örültünk, és utólag visszagondolva ez az öröm csak hatványozódik az ott kiépült barátságaim tükrében. A nagyifi alkalmait az egybeolvadás előtt Gáncs Tamás lelkész tartotta, ezt követően Beával felváltva töltötték meg számunkra lelki gondolatébresztőkkel az immáron közös bibliakört. Tamás gondolkodásában sok közös vonást fedeztem fel a sajátoméval, így könnyen, hamar szót értettünk egymással. Ez a szimpátia barátsággá nőtte ki magát, és amikor a kelenföldi gyülekezet jelölteket keresett a megüresedendő egyházfi pozícióra, az egyetemi gyülekezetben végzett szolgálatom ismeretében Tamás engem ajánlott a kelenföldi presbitériumnak, mint lehetséges munkatársat.

– Milyen kihívások és feladatok elé állított a kelenföldi egyházfi szerep? Van ezekből kedvenced?

– Mondhatnám, hogy semmilyenbe, testhezállónak érzem, megbirkózom vele. De ez nem fedné a valóságot. Igaz, a munkakört a sokrétűségével, a váratlan kihívásaival vonzónak és testhezállónak érzem, – és kiemelendően fontos számomra, hogy a munkakörnyezet

barátságos, ez is felerősíti a munkakedvet – viszont aminek mégis újból neki kellett futnom, hogy dolgozzak rajta, az az időmenedzsment volt. Az egyetemi gyülekezet és a kelenföldi templom mellett ugyanis még egy tanodában is tevékenykedem, ahol szegregált családok gyerekeinek próbálunk fejlesztő, korrepetáló tevékenységet nyújtani. A feladataim mellett pedig elsőrendűen fontosnak tartom, hogy kellő minőségi időt szánjak a magánéletemre, mindezeket egybe véve az időgazdálkodás egy jelenleg is fejlesztés alatt álló terület az életemben.

– Az elmúlt négy év után, amit aktív evangélikusként és többféle szolgálatot is ellátó gyülekezeti munkatársként töltöttél, hogyan látod az evangélikusokat? Árnyaltabb lett a kép?

– Nincsen rózsa tövis nélkül, ez olykor még Isten ajándékaira is igaz, hát még azokra a dolgokra, amikben emberek vesznek részt, emberek rakják össze embereknek. De a szabadságra és nehézségekre egyaránt, ha azok egy szeretetközösségben adatnak, amely szeretet a hiányosságot jósággal, az örömöt sokszorozott viszontörömmel kezeli, minden beszéd egymás építését fogja szolgálni. Ezt adom és ezt kapom az evangélikus egyházban, ez az, amitől számomra egy közösség élethű.

Az interjút készítette:
■ Gombkötő Beáta

„Minden reggel imával ébredek”

Interjú Török Lajossal

Török Lajos nyolc éven keresztül volt gyülekezetünk másodegyházfija.
A közösségben végzett fáradhatatlan munkájáról, idekerülésének körülményeiről és személyes hitéletéről beszélgettünk vele.

Hogyan került Kelenföldre?

- A lányom a tanulmányai miatt Budapestre költözött Orosházáról, azonban súlyos autoimmun betegséggel küzd, nem akartam magára hagyni, így én is Pestre költöztem. Mivel Orosházán aktív gyülekezeti tag és presbiter is voltam, így Budapesten is egyházi ismeretségeken keresztül szerettem volna munkát találni. Véletlenül futottam össze egy kedves ismerősömmel, aki beajánlott Kelenföldre, ahol egy beszélgetés után megkaptam a másodegyházfi tisztséget. Emellett továbbra is varrással foglalkoztam.

Ki volt az, aki a hitével mintát adott a családban?

- Nagymamám tősgyökeres evangélikus volt, ő oltotta belénk a hitet. Kiskoromban titokban kereszteltek meg, és bár akkoriban nem lehetett templomba járni, mi mégis elmentünk. Nálunk mindennapos volt az Úr jelenléte, mindennap imádkoztunk.

Az istentiszteletek alatt mindig dolgozott, oda kellett figyelnie a hangosításra is. Részt tudott venni azért lélekben az alkalmakon?

- Ugyanannyit adott az istentisztelet, mintha a padban ültem volna. Sőt, talán jobban is oda tudtam figyelni, mert a padban sokszor elmélázik az ember, nekem viszont koncentrálnom kellett. Szinte egész részletek megmaradtak bennem, amik nagyon tetszettek az igehirdetésekből. Természetesen nem mindig tudtam ugyanolyan lelkiállapottal jönni, de én mindig imával ébredek, és ez már felkészít a napra lélekben. Addig nem teszem le reggel a lábamat az ágyról, amíg el nem mondok egy fohászt. Köszönöm, hogy megtartottál, vigyáztál rám. Majd végiggondolom a napomat és kérek hozzá segítséget.

Ha ki kéne emelnie a legkedvesebb emlékét az itt töltött időszakból, mi lenne az?

- Nagyon kedves emlékem az, hogy mindig nagyra értékelték azokat az erőfeszítéseimet, apróságokat, amik az itt megszokottól eltérőek voltak. Olyan figyelmességeket, amik nekem természetesek voltak, például az, hogy az oltár mindig szép legyen és friss virág legyen rajta. Jó átélni azt is, amikor az ember egy közösséghez tartozik és segítjük egymást, nem érdekből, hanem szeretetből. Jól esett, amikor tudtam segíteni valakinek az esküvőjén, vagy temetésen, és ezért hálásak voltak. A lelkészekkel is nagyon szerettem együtt dolgozni. Örültem, hogy megbíznak bennem.

Hálásan köszönjük Török Lajos szolgálatát és Isten áldását kérjük munkájára!

■ Harmati Cili

Kelenföldi Kezek – új gyülekezeti helyiségcsoport felszentelése

Október 18-án, a hagyományos három napos őszi gyülekezeti hétvége nyitóalkalmára gyűltek össze a kelenföldi evangélikusok. Dr. Gáncs Tamás igazgatólelkész nyitóáhítata után Keczkó Pál, a budai egyházmegye esperese szentelte fel az új gyülekezeti helyiségcsoportot, mely a Bocskai úti épületszárny alagsorában található.

Az új, a jövőben többféle tevékenységre, alkalomra használható tér falán az Országos Evangélikus Múzeum jóvoltából az egyházi év végéig Lovas Ilona Kezek című alkotása tekinthető meg. *„Nem azé, aki akarja, sem nem azé, aki fut, hanem a könyörülő Istené.” (Rm 9,16)*

Kelenföldi kezek

Gyülekezeti terem szentelés

Életfonal – Búcsúzunk Tóth Sándortól

A nyár folyamán egy igen felemelő alkalomnak lehettünk részesei. Egy kedves gyülekezeti tagunknak, Tóth Sándornak meglepetés kiállítást szervezett lánya, Alexandra. Gyülekezetünk is kapott meghívót, így többen elmentünk erre a szép és szívet melengető alkalomra, amelyet a budakeszi metodista templomban rendeztek meg. Az alkalom után szóba került, hogy munkáit gyülekezetünkben is szeretnénk kiállítani, hogy Sándornak ezt az oldalát is ismerjék meg minél többen. Akkor még nem sejtettük, hogy ez lesz Sándorral az utolsó találkozónk. Néhány napra rá ugyanis végzetes baleset érte, és 2019. szeptember 12-én visszaadta életét a Teremtőjének, akinek oly sok mindent köszönhetett. Halála után, de még temetése előtt „Átmenet" címmel művei egy részét kiállítottuk gyülekezetünk tanácstermében, amely még megtekinthető.

Tóth Sándor textilművész és grafikus, sokunk Sándora Karcagon született 1940. január 7-én. Iskoláit szülővárosában, majd Budapesten végezte. A budapesti Iparművészeti Főiskolán textilművészet és grafika szakon szerzett diplomát 1963-ban. Mozgalmas és színes életútja volt, 2001-2003 között például a Deák Téri Evangélikus Gimnázium rajztanára is volt.

Munkáit nemcsak itthon, de külföldön is megcsodálhatták, 1994-ben munkássága elismeréseként Ferenczy Noémi-díjat kapott.

Tóth Sándor textilművész alkotásaiban, grafikáin különös hangsúlyt kap a különböző anyagok együttes felhasz-

Tóth Sándor: Máglya (2009)

Tóth Sándor: Kő (1989)

nálásának lehetősége. Nagy szeretettel és hozzáértéssel használja a lent, az érdesebb tapintású kendert, a szikár, idővel aranybarnává érlelődő szizált, a farostot, vagy a puha tapintású pamutfonalat.

A művész lányával, Alexandrával

Grafikáin a fonott kötelek átkerülnek a szürreális rajz világába. A fák gyökerei kötelekben végződnek, a tájakban kötelekkel szövi be a művész a mezőket, a hazafele tartó párok haja kötélként lebeg a szélben. A „Hajnal", a „Dél", az „Alkonyat" című rajzain a fény szétáradását is kötelek jelenítik meg. A kötél maga a művész kézjegye. Kortárs textiles művész barátai „köteles" Sanyinak hívták.

Minden munkája, alkotása, az általa használt színek (kék, zöld, arany) azt a reménységet sugallják, amivel a művész egész életét leélte. Hitte, hogy egész élete megváltó Krisztusa kezében van, tőle senki és semmi nem szakítja el. Egyik kedvenc írójával vallotta, hogy „fontos az élet. A nyugodt és megelégedett élet, melyben az ember békét köt magával és a világgal, és nem vágyik sehova és semmire, még arra sem, hogy teljék az idő. Ezt talán boldogságnak lehetne nevezni, pedig nem az. A boldogság már nyugtalanító és aggodalmat ébreszt. Félelmet, hogy egyszer véget ér. A nyugalom az maga a végtelenség, bölcs, szelíd, emberséges élet: úgy folyik, hogyha közben véget érne, nem is venné észre az ember."

Hálásak vagyunk az ő életéért, hogy ismerhettük, szerethettük őt gyülekezetünk közösségében is, emlékét szívünkben őrizzük.

■ Blázy Árpádné

Pillanatképek

Impressziók a sepsiszentgyörgyi utazásról

Első nap

Utazás

Hosszú, mi több nagyon hosszú. Ugyanakkor szórakoztató is, bár a derekam erről biztos mást mondana. Korai gyülekező a Bocskai úton, majd jókedvű, de kétségtelenül még álmos indulás. Szunyókálás, ébredés. Napfelkelte Kiskundorozsma határában. Csodálatos! Az új nap kezdete közös áhítatos énekléssel. A határ. Mint kés a vajon, alig 25 perc, mosolygó román határőrrel. Aki más fajta határátkeléshez szocializálódott, annak ez

még mindig szokatlan. A határ után egy más világ. Vagy mégsem?! Minden más egy kicsit, mégis lényegileg ugyanaz. A falvak, a házak, a települések szerkezete, az utak, a táj. Más és mégis ismerős. A közös múltat nem lehet eltörölni. Pihenő egy MOL kútnál. Autópálya, főút, autópálya. A táj változatos, és annak dacára, hogy még soha nem jártam erre, még mindig ismerős. Közben jobbról feltűnnek a Kárpátok déli vonulatai. Ez már újdonság, mégis ismerős. Talán a közös múlt történelmi emlékfoszlánya. A fogarasi havasok, majd maga Fogaras városa. A város közepén egy naptól csillogó ortodox templom. Uralja a várost. Kissé odébb a vár. Deja vu érzés. Nézem és olyan, mint Sárvár. Közben beszélgetések. Persze, hogy olyan, mitől lenne más, egy hazában épült, még az is lehet, hogy részben ugyanazok építették. Korabeli Kárpát-medencei „típusterv". Gyönyörű, itt még a vizesárok is megvan! Rácsodálkozás! Megyünk tovább. A távolban Brassó, de elkerüljük, sőt egy kicsit korábban fordulunk le, mint kellene. Nem tévedtünk el, csak hosszabb, ugyanakkor egy szebb hegyi úton keresztül érkezünk Sepsiszentgyörgyre.

Megérkezés

Istennek legyen hála, egyben, épségben, bár kissé megfáradva, de megérkezünk. Blázy Márti már vár bennünket. Mellette Nimród, a helyi segédlelkész, az egyik ottani segítőnk. A reformációi ünnepségsorozat nyitó istentiszteletét sajnos lekéstük, de a szálláshelyeket gyorsan elfoglaltuk. A szállások egy része ökumenikus, van katolikus és unitárius vendégház. Teljes felekezeti összhang. Van még egy iskolai szállás is. Mindegyik szállás tiszta, egyszerű, praktikus.

Sepsiszentgyörgy

Az első vacsora, egyben az első közös étkezés is, melyet még hét követ. Szeretetteljes fogadtatás, kölcsönös üdvözlések, egy kis ismerkedés.

Második nap

Szoboravatás és ökumenikus istentisztelet

A közös reggeli után az ének- és zenekarnak próba, nekünk „civileknek" még egy kis készülődés. 11 órakor

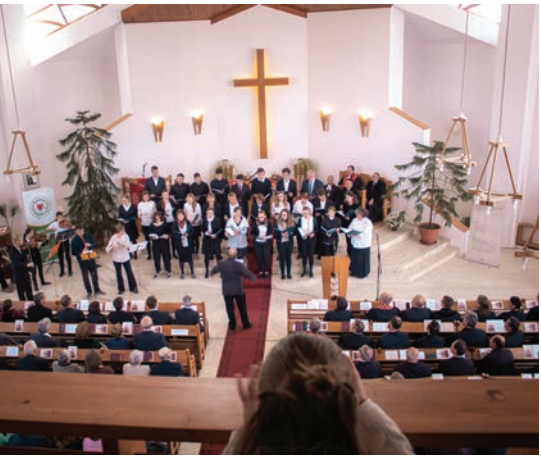

kezdődik a szoboravatás. A templom előtti téren a szobor még letakarva várja leleplezését, de addig is feltárulkozik a templom épülete. Modern, de nem bántóan. Régi építészeti megoldásokat ötvöz, elsősorban az összkép érdekében. Modern, mégis ismerős, megcsillannak benne a régi templomok kontúrjai. Megkezdődik az ünnepség. A protestáns egyházi vezetők, a polgármester, sőt maga az alkotó is beszédet mondanak. Az ünnepség és a beszédek igazán felemelőek! „Megadják a módját". Ez jut eszembe. Itt még van idő és akarat ünnepelni, nem csak úgy túl lenni rajta. A szobrot leleplezik. Erőteljes, meggyőző, mint maga Luther. A szoboravatás kapcsán a templom előtti, addig névtelen kis tér is a nagy reformátorról neveztetik el. A kórusunk énekével emeli az ünnepség fényét.

Az ökumenikus istentisztelet méltóságteljes, amihez az ének- és zenekarunk is nagymértékben hozzájárult. Díjátadás! Valóban megható pillanatok. Együtt örvendezés és hálaadás a testvérgyülekezettel és a többi megjelenttel.

Ebéd. Közös és vidám. Amolyan leülős, beszélgetős, kint a szabadban. Az idő is csodálatos. Sétára invitál. Ebéd után fotózás, ismerkedés a várossal. Közben összefutok a zene- és énekkar néhány tagjával. Részemről ez egyben személyes ismerkedés is, hisz eddig erre nem nagyon volt alkalom. Folytatjuk a város felfedezését együtt, fotó témákat keresve és a már megtaláltakat egymásnak ajánlva. 17 órakor a brassói egyetem zenei fakultásának koncertje. Nagyon szép és élvezetes.

A közös vacsora után készülés a másnapra. Nekem egy kis kuriózum adatik. Mivel kizáródtam a szobámból, a többiek érkezéséig beülök a rögtönzött próbára. A lehangolódott zongora dacára óriási élmény.

Harmadik nap

Ünnepi istentisztelet

A közös reggeli után kis csavargás a városban, aztán készülődés az istentiszteletre. Persze a többiek már rég próbálnak. Az istentisztelet megint csak felemelő, az ének- és zenekar, és a szólisták, Szluka Lydia és Pap

Kinga Marjatta művészi teljesítménye kimagasló, méltó a helyhez és az alkalomhoz, és Gáncs Tamás lelkészünk igehirdetéséhez.

Utána ünnepi ebéd. Itt hallok a tagoktól az apró előadásbeli kis hibákról. Tökéletességre törekszenek, ebben is. Persze ezekből én, mint egyszerű zeneélvező, semmit nem vettem észre. Nekem így is csodálatos és tökéletes volt.

Ebéd után folytatjuk a városnézést. Egyre többen csatlakoznak, és ez nagyon jó. Irány a vártemplom, amire tegnap már nem volt idő. Lenyűgöző és valahol megrendítő is. A csapat egyik tagja, Mayering Kati talpraesettségének köszönhetően bejutunk a feltárás alatt álló épületbe, sőt még írásos tájékoztatót is kapunk. Így megismerjük a templom és a vár fordulatos történetét. Közben bejárjuk az egész épületet, a várat és környékét. Hálás fotótéma, miközben tisztelettel adózunk az egykor itt élt és bizony sokszor erőszakos halált halt keresztyén elődöknek.

Koncert

A várséta után több részre válva elindulunk az esti koncert helyszínére, a Gyöngyvirág utcai református templomhoz. Egy kis technikai segítséggel, kissé zegzugos úton a többiek előtt pár perccel érkezünk. Beengednek az épületbe. Ez is egy új templom. Egyszerű, szép. Az akusztika nem a legjobb, de mikor megtelik a hívekkel, jó lesz. No lám, egy kis jele annak, hogy Istent közösen, közösségben jó dicsérni. A prédikáció rövidebb az ott megszokottnál, helyet adva ének- és zenekarunk koncertjének. A koncert igazán lenyűgöző. Bámulatosan jól sikerült és a hangzás is tökéletes. A helyi hívek és lelkészek el vannak bűvölve. Soli Deo gloria!

A csoport zömétől kissé lemaradva, egy nagy gyaloglás és némi tájékozódási bizonytalanság után odaérünk a vacsorára. Nagyon ott ülős. Szinte senki nem akar eljönni, amolyan beszélgetős, egymás és a vendéglátók társaságát élvezős. Aztán lassan mindenki elszállingózik mégis a szállásra.

Negyedik nap

Utazás vissza

Egy gyors, de nem kapkodós reggeli és búcsúzkodás után indulás vissza Kelenföldre. Most azon az úton megyünk, amelyiken odafelé kellett volna. Ez nem annyira látványos. Most örülök igazán annak, hogy odafelé a hegyi útra tévedtünk. Énekes Isten dicsérettel kezdődik a nap. Visszafelé az út már valóságosan ismerős. Bár a határon lassabban jutunk át, azért csak meglett az is. Kelenföldre már bőven

sötétben, és a 13 órás út után kissé törődötten érkezünk. Gyors, de örömteli elköszönés után mindenki elindult hazafelé.

Hálát adok Istennek, hogy résztvevője lehettem ennek az útnak, és köszönettel tartozom az itthoni szervezőknek, Szontagh Tamásné Dorkának, a vendéglátó sepsiszentgyörgyi testvérgyülekezetnek, Zelenák József esperes úrnak, a zene- és énekkar minden tagjának ezért a lélekemelő és maradandó zenei, és egyben úti élményért, az együtt töltött időért. Külön köszönöm Gáncs Tamásnak, Blázy Mártinak, Bence Gábor karnagy úrnak, Szepesfalvy Ákosnak és Gadó Benedeknek, Szluka Lydiának és édesanyjának, és nem utolsó sorban Ferenczi Zsófinak és lányának, Kingának a jóízű beszélgetéseket, a jó kis fotózásokat és a nagy városnéző sétákat!
Kívánom, hogy viszonozhassuk a sepsiszentgyörgyi testvérgyülekezetnek a szíves vendéglátást, és kívánom, hogy minél többen vehessenek részt közülünk egy ilyen, vagy hasonló úton, részesévé válva egy ilyen felemelő alkalomnak.

■ Fekete Tamás

Öröm volt együtt ünnepelni

Az őszi szünet legelső napjaiban, hajnalok hajnalán hatalmas kedvvel vágtunk neki a hosszú útnak. A korán kelés egyáltalán nem befolyásolta a hangulatot. Jó volt a pár nap alatt új embereket megismerni és velük zenei szolgálatot végezni, valamint egy csodálatos helyet megismerni, bejárni.

■ Fejér Ágoston

A 2019-es év történelmi a Sepsiszentgyörgyi Evangélikus – Lutheránus Egyházközség életében, ugyanis a reformációi ünnepségsorozat keretében Luther Márton egész alakos szobrát avattuk fel a templom előtti téren.

Nagy örömünkre szolgált, hogy e kiemelkedő eseményen velünk ünnepeltek a kelenföldi testvérgyülekezetünk tagjai. Ezúton is köszönjük a kelenföldi testvérgyülekezet ének- és zenekarának jelenlétét, fellépéseit, melyekkel emelkedettebbé tették eseményünket. Nemcsak szombaton a szoboravatás ünnepi pillanataiban örvendhettünk fellépésüknek, hanem a vasárnap délelőtti közös istentiszteleten, valamint a délutáni reformációi heti megnyitón is.

Köszönettel tartozunk a kelenföldi testvérgyülekezet lelkészeinek is, Blázy Mártanak és Gáncs Tamásnak az istentiszteleteken való szolgálatukért, a baráti beszélgetésekért.

Öröm volt együtt ünnepelni, közösségben lenni egymással. Isten gazdag áldását kívánjuk a kelenföldi testvéreink életére és munkájukra!

■ Végh Nimród,
Sepsiszentgyörgy

Az imádság közös nyelv – Pünkösdi–lutheránus párbeszéd Madagaszkáron

Madagaszkár – A nemzetközi evangélikus–pünkösdi párbeszédbizottság negyedik ülését szeptember 7–13. között tartották az afrikai Madagaszkáron, Antananarivóban. A klasszikus pünkösdi egyházak képviselői és a genfi központú Lutheránus Világszövetség küldöttsége ezúttal a szegénység témáját járta körül. A konferencián régiónkat dr. Gáncs Tamás kelenföldi igazgató lelkész, biblikus teológus képviselte, aki tagja a világszövetség héttagú delegációjának, amelynek ötéves megbízása 2020-ig tart.

Harminckét éves úti beszámoló. Indulás előtt néhány nappal Hafenscher nagymamámtól megkaptam azt az írógéppel írt levelet, amelyet nagypapám – aki 1987. június 15. és július 2. között részt vett az összafrikai evangélikus konferencia konzultációján – írt madagaszkári útjáról Útijelentés címmel az akkori külügyi bizottságnak. Az összefoglalóban többek között így fogalmaz: „Több evangélikus kórház működik. Specialitásuk, hogy legálisan gyakorolják az imádsággal gyógyítás szolgálatát."

A harminckét évvel ezelőtt leírt mondat relevanciája mit sem változott – nem úgy az evangélikusok száma, akik ez alatt a bő három évtized alatt négyszáznyolcvanezer főről négy-ötmillió tagot számláló nagyegyházzá nőtték ki magukat az afrikai szigetországban, ezer lelkésszel, kilencezer gyülekezettel. És a növekedés folyamatos.

Felkavaró és megnyugtató rituálé. A szombat esti beszélgetések és a nyitóvacsora után másnap korán keltünk, mivel reggel nyolc órára hivatalosak voltunk az antananarivói zsinat szabadtéri záró istentiszteletére. A hétezer ülőhelyet kínáló helyszínen rengetegen álltak, az erkélyeken is csüngtek, óriási tömeg volt. Az egyházelnök

tizennégyezer ember részvételéről tájékoztatott minket. A közel hat (!) órán át tartó istentiszteleten együtt énekelhettünk, imádkozhattunk, adakozhattunk, és vehettünk részt az úrvacsorai közösségben.

Az alkalmon a Madagaszkári Evangélikus Egyház (Fiangonana Loterana Malagasy) elnök-püspöke, dr. David Rakotonirina külön köszöntötte a dialógusbizottság résztvevőit, a bizottság részéről pedig a két delegátus vezetője szólt röviden a tömeghez. Ezután átadták a Lutheránus Világszövetség (LVSZ) hivatalos köszönőlevelét dr. Martin Junge LVSZ főtitkárnak és dr. Walter Altmann-nak, az evangélikus delegátus vezetőjének az aláírásával. Ahogyan az óriásgyülekezet énekelte Händel Messiásából a Halleluját, azt éreztem, hogy arra a néhány percre összekapcsolódtunk a mennyei kórussal.

A szerdai napon nagyon különleges istentiszteleten vettünk részt egy – az evangélikus egyház fenntartásában működő – gyógyítóközpont melletti kápolnában. A liturgia utolsó részében előrehívták a betegeket, akik leültek az oltár körül. Majd megjelent több mint harminc fehér ruhás munkatárs („sheperds”-nek, lelkészi munkatársnak hívták őket), körbeállták a földön ülőket, és elkezdődött a démonok kiűzésének hosszú percekig tartó gyógyító szertartása, amely személyes

áldással ért véget. A rituálé egyszerre volt rendkívül felkavaró és megnyugtató.

Az istentiszteletet élénk beszélgetés követte az egyházelnök és a gyógyítóközpont vezetőinek koordinálásával, a dialógusbizottság tagjainak részvételével. Ezután lehetőségünk volt a bentlakásos kórházi rész megtekintésére és találkozásra az ottani gondozottakkal, gondozókkal. Miközben kint verőfényes napsütés volt, bent az élet legmélyebb sötétségeibe pillanthattunk bele. Olyan ellentmondás volt ez, amely az egész hetet meghatározta.

Együtt, egymásért és szeretteinkért. A dialógusbizottság ülésein a ghánai pünkösdi teológus dr. Opoku

Onyinah tiszteletes, majd a madagaszkári dr. Joseph Randrianasolo és dr. Noel Rabemanatsoa evangélikus lelkipásztorok tartottak előadást, rávilágítva a gyógyítás és a gyógyulás értelmezéseire pünkösdi, illetve evangélikus teológiai aspketusokból. A reflexiók nem álltak meg az elméleti diskurzusnál, hanem komolyan vették kinek-kinek a személyes érintettségét is.

Az imaközösségek nagyon nagy erőt adtak ezekben a napokban, amikor konkrét emberek gyógyulásért is imádkoztunk. Együtt, egymásért és szeretteinkért. Megfeledkezve a felekezeti hovatartozásról és rádöbbenve újra arra a csodára, hogy az imádság közös nyelv, áthidal dogmatikai, etikai különbségeket. Ahogyan az előző három évben, idén is azzal a meggyőződéssel tértem haza a mintegy harmincnégy órás út után, hogy van mit tanulnunk pünkösdi testvéreinktől. És jövő szeptemberben is lesz mit, Deo volente.

A cikk az Evangélikus Élet magazin 84. évfolyam, 39–40. számában jelent meg 2019. október 6-án.

■ Gáncs Tamás

KÖNYVAJÁNLÓ

A Typotex kiadó ismertetője Schneller István: *Modern szakrális épületek* című, a közelmúltban megjelent könyvéről:

A könyv példák sorával mutatja be a szakrális építészet mai szellemi helyzetét. Az első világháborútól napjainkig ível az az összefüggő korszak, amelyben az építészetben és különleges hangsúllyal a szakrális építészetben megtörtént az elszakadás a történeti korok hagyományozott eszköz- és stíluskészletétől, s egy meghatározóan új formanyelv jött létre. Ez a modernitáshoz kapcsolódó formanyelv jó néhány esetben jobban összeköt olyan alkotásokat, amelyek a 20. század első felében és a közelmúltban jöttek létre, mint olyanokat,

amelyek egy egymáshoz közelebb eső időszakban születtek.

Schneller István építész-urbanista, aki a közelmúltban teológus végzettséget szerzett az Evangélikus Hittudományi Egyetemen. Építészeti írásai korábban Az építészeti tér minőségi dimenziói címmel láttak napvilágot. 2017-ben jelent meg fordításában és előszavával Eckhart mester válogatott prédikációit tartalmazó kötete. Az építészeti tér és a szakralitás, illetve a teológia és a modernitás viszonya régóta foglalkoztatja. E kötet képanyagát a szerző különböző európai helyszíneken készített felvételeiből válogattuk.

Schneller István gyülekezetünk tagja, a Szenior Férfi Kör vezetője, szeretettel ajánljuk könyvét!

KÖNYVAJÁNLÓ

Ittzés Szilvia: **Tanárnő, Please!**

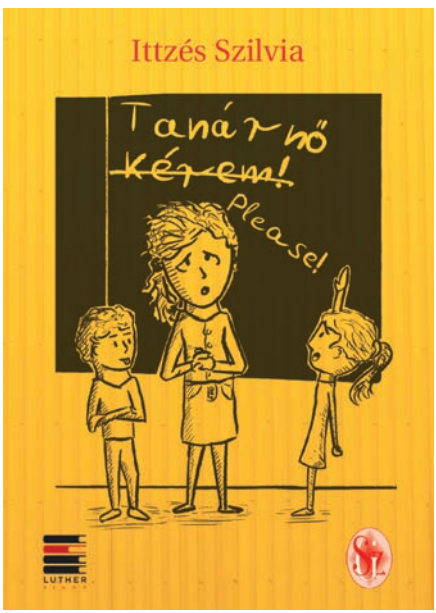

Végre egy könyv az iskoláról, amiben nemcsak a gyerekek szemszögéből láttatják az oktatást!

Milyen izgalmas is megtudni, hogy a tanár is ember, aki harcol a diákok figyelméért, akinek fontos, mi történik tanítványaival az órán kívül, és aki – hiszed vagy nem – maga is komoly kérdésekkel küzd.

Hiszen a többség csak azt látja, hogy a magabiztos tanár – bármi is történjen a terem másik oldalán – „lenyomja tanítványai torkán az anyagot". Ittzés Szilvia új könyvében vall arról is, hogy néha tanárként neki kell alkalmazkodnia, neki kell belátnia, hogy az elsőnek beugró „pedagógusválasz" nem mindig vezet eredményre.

Lám, a tanár is ember, érzésekkel, beidegződésekkel, belénevelt elvárásokkal – oly tisztán szól erről a szerző. Hiszi, hogy azok az értékek, amelyeket képvisel diákjai előtt, azok valódi értékek. Olyanok, amelyek megeleveníthetik a közösséget, amelyek iránytűként szolgálhatnak a követ-

kező nemzedéknek is. S arról is vall, hogy tanári magabiztossága igazából a folyamatos Krisztus-kapcsolat által kapott tettrekészség, mert isteni segítség nélkül, egyedül nem sokra jutnánk.

Harminckilenc komolyabb-viccesebb mesén keresztül lehetünk részesévé a tanár-diák kapcsolatnak. A mesék néha tanmesének tűnnek – bár valóban megtörtént esetek leírását olvashatjuk –, máskor a tündérmesék világát idézik, ahol mindig, minden jól végződik. Tudjuk, nem így van, nem minden iskolai történet végződik „happy end"-del. S Ittzés Szilvia is tudja, tapasztalta ezt. De ő íróként is vérbeli pedagógus: igyekszik mindenben megláttatni a jót, a gyermeki lélek tisztaságát, a hivatástudat elszántságát, s tanúskodik arról, hogy nem az igazgató az egyetlen felettese a nevelőnek: magasabb helyről kapta megbízatását, és munkájához ugyanonnan kapja erejét is.

■ Bence Gábor

MEGHÍVÓ – Farkasrét 25

„Utaidat, Uram, ismertesd meg velem, ösvényeidre taníts meg engem!" (Zsolt 25,4)

Szeretettel meghívjuk Önt és kedves családját a farkasréti templomunk felszentelésének 25. évfordulója alkalmából tartandó ünnepi, hálaadó istentiszteletre.

Igét hirdet: Kovács Mihály ny. református esperes
Köszöntőt mond: Missura Tibor ny. evangélikus esperes
Zenei szolgálat: Fővárosi Protestáns Kántorátus, Pap Kinga Marjatta vezetésével

Időpont: 2019. december 8. délelőtt 10 óra
Helyszín: 1112 Budapest, Németvölgyi út 138.

Az istentisztelet után szeretetvendégségre hívjuk és várjuk a testvéreket az alagsori gyülekezeti terembe!

Áldás, békesség! Erős vár a mi Istenünk!

Dr. Gáncs Tamás
igazgató lelkész
Budapest-Kelenföldi Evangélikus Egyházközség

Dr. Molnár Sándor
vezető lelkipásztor
Külső-Kelenföldi Református Egyházközség

Bence Gábor kapta a Prónay-díjat 2019-ben

November 10-én, a fasori evangélikus templomban tartott Márton-napi országos evangélikus ünnepen, dr. Bence Gábor kántor-karnagyunk kapta a legmagasabb rangú egyházi kitüntetést, a Prónay-díjat. Szívből gratulál neki az egész kelenföldi gyülekezet!

„A Magyarországi Evangélikus Egyház – egy héttagú kuratórium döntése alapján – évente egy alkalommal adományozza egy-egy arra érdemesített személynek a Prónay Sándor néhai egyetemes felügyelőről és az Ordass Lajos néhai püspökről elnevezett díját. Az Országos Presbitérium által 2007-ben alapított Prónay Sándor-díjat azok a világi személyek kaphatják, akik kiemelkedő szellemi vagy anyagi támogatással állnak a Magyarországi Evangélikus Egyház mellett, míg az Ordass Lajos-díj annak a felszentelt (aktív vagy nyugalomba vonult), feddhetetlen életű, magyar vagy külföldi lelkésznek adható, aki kiemelkedően sokat tett a magyar evangélikusságért."

A Prónay Sándor-díjjal idén kitüntetett dr. Bence Gábor kántor-karnagyot Prőhle Gergely országos felügyelő, az Ordass Lajos-díjjal kitüntetett Zászkaliczky Péter nyugalmazott lelkészt Fabiny Tamás elnök-püspök méltatta. A két laudáció, illetőleg a díjazottak megszólalásai között a Bence Gábor alapította Fővárosi Protestáns Kántorátus szolgált zsoltárfeldolgozással, Pap Kinga Marjatta vezényletével.

(Részlet T. Pintér Károly Márton-napi díjátadás Luther születésnapján c. beszámolójából az evangelikus.hu oldalról)

HORDOZZUK EGYMÁS TERHÉT! (?)

Mindannyian ismerjük a kereszt ágainak irányt mutató jelképét: az álló gerenda fölfelé mutat. Jelzi, hogy kapcsolatot kell tartanunk Istennel. A hitben járó ember ezért szüntelenül dicsőíti az Urat, áldja Őt, és imáival fordul hozzá.

A vízszintes fa két irányba is vezet: küld, hogy induljunk el embertársaink felé, tartsuk számon őket. Pál apostol is erre int: „Egymás terhét hordozzátok: és így töltsétek be Krisztus törvényét." (Gal.6,2)

Kedves Testvérem!

Ha úgy érzi, hogy terhe nehéz: egyedül van, nem tud kimozdulni, hiányzik a beszélgetés Isten igéjéről, szóljon valamelyik lelkészünknek, vagy nekem, és igyekszünk felkeresni!

Hisszük, hogy ingyen, kegyelemből váltattunk meg, jótetteink nem változnak jó pontokká az Úrnál, de a megváltásunk miatt érzett öröm és Jézus követése, parancsa arra késztet, hogy figyelemmel kísérjük embertársainkat, és támogassuk őket.

Sokan élnek így gyülekezetünkben is: segítenek ismerőseiknek, figyelnek szomszédaikra, rászorultakat látogatnak. Ezt a feladatot látja el „szervezetten" is évek óta a gyülekezetünkben végzett szeretetszolgálat: telefonon, vagy személyesen felkeressük az időseket, igeolvasás és imádkozás után beszélgetünk velük, esetleg elkísérjük valahova őket.

Ám megújulásra, újrakezdésre mindig szükségünk van. Ezért kérjük ismét testvéreink imádságát, hogy az egymásért végzett munkát áldás kísérje.

Az istentiszteletre rendszeresen járók tapasztalhatják, hogy sok szép kort megélt tagja van közösségünknek. Az ő életüket sokszor nehezíti az egyedüllét. Az így élőknek nagy örömöt jelent egy-egy látogatás, beszélgetés. Bátorítunk ezért mindenkit, hogy kapcsolódjon be ebbe a feladatba úgy, hogy számon tartja közösségünk tagjait, részt vesz az egyedülállók látogatásában, és elvégzi velük/helyettük azt, amire szükségük van.

Kedves Testvérem!

Ha úgy érzi, hogy Isten szeretete arra indítja, hogy kapcsolódjon be ebbe a szolgálatba, keressen engem:

Tóth Ferencné, Tel.:06-70-6120286
tbagnes55@gmail.com

Szepesfalvy Ákos tartott előadást a 91 éves templom történetéről a toronytúra előtt a konfirmandusoknak

Őszi gyülekezeti hétvége

A terített asztaloknál

Pihentető falatozás

Bowlingozók

A kiérdemelt ebéd

Bowlingozás a Kisifivel

A Botta-Kendeh ifjúság tagjai immáron 27. alkalommal találkoztak november utolsó előtti szombatján. A egybegyűlteket Gáncs Tamás köszöntötte, áhítatot Reuss András, előadást Thurnay Béla tartott.

A reformációi istentisztelet szolgálattevői

Úrvacsora-közösségben

Az ünneplő gyülekezet

Gyülekezetünk életéből

Magánkiadásban megjelent **Káldy Zoltánné** *A reménység és a szeretet gyümölcsei – Káldy Zoltán evangélikus püspök emlékére I–II. kötet DVD melléklettel* című könyve. A majd 1300 oldalas kiadvány külön fejezetekben foglalkozik gyülekezetünk egykori lelkészeivel: Ordass Lajossal, Kendeh Györggyel és Botta Istvánnal.

Október 8-án **Budahegyvidéken vendégszolgálat** keretében *Eucharisztia az első három század ókeresztyén irataiban* címmel Blázy Árpád tartott vetített képes előadást.

Az **Apakör** idei alkalmain Mark Gungor *Férfiagy, női agy* című könyvének egyes fejezeteit vesszük sorra.

A **Kismamakör** idei alkalmain a pozitív fegyelmezés témakörét járjuk körbe Jane Nelsen azonos című könyve segítségével. Az alkalmakat változatlanul a hónap második keddjén tartjuk délelőtt 10 órától.

Az Őszi Gyülekezeti Hétvége keretében a **Kisifi** tagjai bowlingozni voltak a Mammut bevásárlóközpontban. Hálás köszönet Sass Szilárd presbiter testvérünknek az előzetes felkészítő gondolataiért (l. fényképek).

Idén a külső-kelenföldi református testvérek templomában tartottuk közös **reformációi ünnepélyünket** (l. képek). A közös úrvacsoravétellel egybekötött alkalmon Molnár Sándor helyi lelkipásztor végezte a liturgiát, Blázy Árpád pedig *Isten ígéretei* címmel Gal 3,6–14 alapján hirdette Isten igéjét. Az Újbuda TV által készített rövid híradás megtekinthető: https://www.youtube.com/watch?v=mC4cF2p_a_I&t=417s.

Tóth Sándor (†80) textilművész testvérünktől október 25-én Tatán (l. az emlékkiállítás-megnyitó cikkét), farkasréti templomunk kivitelezésének felügyelőjétől, **Pál Károly (†75)** testvérünktől pedig november 22-én templomunkban vettünk végső földi búcsút. Mindvégig hűséges testvéreink emléke legyen áldott közöttünk! Jézus mondja: *Én vagyok a feltámadás és az élet, aki hisz énbennem, ha meghal is, él (Jn 11,25).*

November harmadik szombatján gyülekezetünk néhány tagjával a **Természettudományi Múzeumban** jártunk, ahol megtekintettük az *Attila örökösei – A hunoktól az Árpád-házig* című igazán figyelemre méltó kiállítást.

November 24-én, **Örökélet vasárnapján** a 10.30-as istentiszteleten megemlékeztünk az előző egy évben előrement testvéreinkről.

November 30-án, délután 15 órától **ádventi kézműves délutánt** tartottunk gyülekezetünk gyermekeinek. Hálás köszönet a lelkes segítőknek!

Ádvent első vasárnapján került sor **Újbuda ádventi koszorújának** gyertyagyújtási alkalmára az Allee melletti téren, melyen – gyülekezetünket képviselve – idén Blázy Árpád szolgált néhány igei gondolattal.

Advent 3. vasárnapján, december 15-én, vasárnap a 10.30-as istentisztelet keretében lesz a **gyermekek idei karácsonyváró műsora.** Ezen a közös istentiszteleten is ünnepeljünk együtt kicsinyek és nagyok! Az istentisztelet után kerül sor **adventi jótékonysági vásárunkra** a tanácsteremben.

Szeretettel hívjuk és várjuk gyülekezetünk családjait és gyermekeit a **karácsonyi gyermek-istentiszteletre** is, mely Karácsony ünnepén (december 25-én) a 10.30-as istentisztelettel párhuzamosan lesz az új gyülekezeti teremben. Érkezés a templomba!

Konfirmáció

Huszonnégy konfirmandus készül a 2020-as májusi konfirmációra. A kép a november 16-ai felkészítő délelőttön készült. A képről betegség/kimentés miatt hiányzott (Ryssa Viktória, Vécsey Atilla Búcsú, Vécsey Zalán, Barna Sarola Evelin). A felkészítést segíti Jeszencsák Lilla és Szikra Benedek 2. éves teológus-hallgatók. A konfirmáló lelkész, így a közösség felkészítője: Gáncs Tamás igazgatólelkész

A 24 tagú csapat tagjai:

Barna Sarolta Evelin, Benyó Ágoston, Csorba Dénes István, Czégai Marcell, Eigenmacht Jonathán Boldizsár
Ihász Lilien, Ittzés Dorka, Joób Ágoston, Kodácsy Anna, Lénárt Áron, Molitorisz Lilla, Molitorisz Ágoston
Molnár András, Perl Ádám János, Rákóczy-Kiss Hanga, Ryssa Viktória, Szabó Borbála, Szenthe Panna
Szil Jázmin Katalin, Szil Sára Julianna, Tarczi Júlia Dorottya, Tarczi Attila, Vécsey Atilla Búlcsú, Vécsey Zalán

„Új világosság jelenék...”

Adventi zenés sorozat

December 4. 18.00

„Ti kinek mondotok engem?” (Mt 16,15)

Igehirdető: **Jakab Béla** lelkész (Óbuda)
Muzsikus: **Németh Sándor** (orgona)

December 11. 18.00

„...nem ismertétek fel meglátogatásom idejét...” (Lk 19,44)

Igehirdető: **Szilák Túri Krisztina** lelkész (Piliscsaba)
Muzsikusok: **Ecsedi Klára, Király Dóra** (furulya)
Németh Sándor (spinét, orgona)

December 18. 18.00

„...meglátjátok eljönni az ég felhőin...” (Mk 14,62)

Igehirdető: **Gömbös Tamás** lelkészjelölt (Budahegyvidék)
Muzsikusok: **Szebenyi Katalin** (barokk oboa, furulya, ének)
Hacknauer Bettina (ének)
Németh Zsuzsa (spinét)

Művészeti vezető:
Németh Sándor

Az est házigazdája:
Blázy Árpádné

Helyszín:
Kelenföldi evangélikus templom
(1114 Bp., Magyari István u. 1-3.)

A belépés díjtalan. A perselypénzt a gyülekezet gyermekeinek karácsonyi ajándékára szánjuk.
Adományaikat előre is köszönjük!

Hivatali rend

Lelkészek beosztása:

Blázy Árpádné: szerda, csütörtök 10-12 (szabadnap péntek)
Blázy Árpád: kedd, péntek 10-12 (szabadnap csütörtök)
Gáncs Tamás: hétfő 10-12, csütörtök 17-19 (szabadnap szerda)
László Dávid egyházfi szabadnapja a péntek

Lelkészi hivatal:

1114 Budapest,
Bocskai út 10.
Hétfő-péntek 9–13 óra,
Csütörtök 17–19 óra.

Telefonszámok

Lelkészi hivatal 1/361-2159
Gáncs Tamás igazgató lelkész 20/824-3703
Blázy Árpád parókus lelkész 20/824-2907
Blázy Árpádné másodlelkész 20/391-3711
Bedecs Réka hitoktató 20/775-3891
Buday Dorka hitoktató 20/824-5370
Rákóczy-Kiss Eszter irodavezető: 30/455-5265
Portik Ágnes pályázati referens: 20/380-0852
Bence Gábor kántor, karnagy 20/824-4524
Németh Sándor kántor 20/824-2762
László Dávid egyházfi 30/784-8119
Pöröntő Edina másodegyházfi 30/846-1656
Müller György kertész, karbantartó: 20/573-3140

Kelenföldi Evangélikus Hírlevél
A Budapest-Kelenföldi Evangélikus Egyházközség ingyenes lapja

1114 Budapest, Bocskai út 10.,
kelenfold@lutheran.hu,
http://kelenfold.lutheran.hu
Fent vagyunk a Facebookon:
Kelenföldi Evangélikus Gyülekezet
Szerkesztőség: Bodnár-Illés Zsófia, Blázy Árpád, Blázy Árpádné, Gáncs Tamás, Harmati Béláné, Ittzés-Venásch Eszter, Szabó Kinga, Bernhardt Dóra

Szerkesztőségi ügyekben kereshető:
Bodnár-Illés Zsófia (zsofiailles@yahoo.com)

Egy példány nyomdai előállítási költsége 222 forint. A lap készítéséhez adományokat elfogadunk, melyeket a templomi perselybe kérünk betenni.

Felelős kiadó: Szepesfalvy Ákos
Nyomdai előkészítés: Kovács András
Nyomdai kivitelezés: Vareg Hungary Kft. *(www.vareg.hu)*
Felelős vezető: Egyed Márton

A kelenföldi evangélikus gyülekezet

ISTENTISZTELETI RENDJE

2019. ADVENT 1. vasárnapjától – 2020. VÍZKERESZT ünnepéig

„Az Ige testté lett, közöttünk lakott, és láttuk az ő dicsőségét.”(Jn 1,14)

	December 1. Advent 1. vasárnapja	
8 óra úrv.	Gáncs Tamás	
9 óra (Farkasrét)	Blázy Árpád	
9.30 óra úrv.	Blázy Árpádné	Családi
10.30 óra úrv.	Gáncs Tamás	Énekkar szolgálata
18 óra	Blázy Árpád	Vespera
	December 8. Advent 2. vasárnapja	
8 óra úrv.	Blázy Árpád	
10(!) óra (Farkasrét)	Kovács Mihály lit: Gáncs Tamás, Molnár Sándor Templomszentelési ünnep	
10.30 óra úrv.	Blázy Árpád	
18 óra	Gáncs Tamás	Vespera
	December 15. Advent 3. vasárnapja – ádventi vásárral	
9 óra (Farkasrét)	Molnár Lilla	
10.30 óra úrv.	Blázy Árpád	Betlehemezés /Közös/
	December 22. Advent 4. vasárnapja	
8 óra úrv.	Blázy Árpádné	
9 óra (Farkasrét)	Rezessy Miklós	
10.30 óra úrv.	Blázy Árpádné	Zenés
18 óra	Rezessy Miklós	Vespera
	December 24. Karácsony este	
14.30 óra (Farkasrét)	Blázy Árpád	
16 óra úrv.	Blázy Árpád	
	December 25. Karácsony ünnepe	
8 óra úrv.	Blázy Árpádné	
9 óra (Farkasrét) úrv.	Blázy Árpád	
10.30 óra	Gáncs Tamás	Gyermek-istentisztelet
10.30 óra úrv.	Blázy Árpádné	Énekkar szolgálata
18 óra	Blázy Árpád	

	December 26. Karácsony 2. napja	
8 óra úrv.	Gáncs Tamás	
9 óra (Farkasrét) úrv.	Hafenscher Károly	
10.30 óra úrv.	Gáncs Tamás	Örömzenés
	December 29. Karácsony utáni vasárnap	
8 óra úrv.	Blázy Árpádné	
9 óra (Farkasrét) úrv.	Blázy Árpád	
10.30 óra úrv.	Blázy Árpádné	
18 óra	Blázy Árpád	
	December 31. Óév	
18 óra	Blázy Árpádné	
	Január 1. Újév	
8 óra úrv.	Blázy Árpád	
9 óra (Farkasrét) úrv.	Gáncs Tamás	
10.30 óra úrv.	Blázy Árpád	
18 óra	Gáncs Tamás	
	Január 5. Karácsony utáni 2. vasárnap	
8 óra úrv.	Blázy Árpád	
9 óra (Farkasrét)	Gáncs Tamás	
9.30 óra úrv.	Blázy Árpádné	Családi
10.30 óra úrv.	Blázy Árpád	
18 óra	Gáncs Tamás	
	Január 6. Vízkereszt ünnepe	
10.30 óra úrv	Blázy Árpádné	
18.00 óra	Blázy Árpádné	Vespera

ADVENTI GONDOLATOK A KOSSUTH RÁDIÓBAN

December 1-től december 24-ig, advent minden napján a Kossuth Rádióban hallhatók az adventi gondolatok három percben.
December 1-én 7.52-kor Bence Gábor egyházzenész
December 2-án 9.15-től Harmati Béla László művészettörténész
December 3-án 9.15-től Beliczay Sándor tőrvívó mesteredző
December 4-én 10.34-től Kondor Boglárka múzeumpedagógus
December 5-én 10.34-től Kertész Botond egyháztörténész
December 6-án 10.34-től Mekis Péter orgonaművész
December 7-én 8.27-kor Gáncs Tamás lelkész
mondja el gondolatait.

A falinaptár 990- ft-os áron megvásárolható az iratterjesztésben.